

אפרסמון

הרי אפרסמון קטור -

שמן למאור.

נמשכים הם טורים על טורים

מאפסי ערבות לאפסים.

בצוק תהלה, באין אחרית וגבולים,

פורשים, מפליגים שרשרות ורקטים

לימי הנצח הקדושים

ושבים כלעמת שיצאו...

מי יסו את כתרי השמל

תחבושים לפסגות ההרים -

מטרת הגיג אנוש ורוחו?...

אז נגלי מי גסו אל סלעי הקרים

בצניפי כוכבים העומדים להצות?...

או און מי שמעה הד נרגרים נתלשים

מחיק הרי נצח ונאלם אל שפריר השחקים

להעלות בנשף למאורות

על בִּמְתֵי ים המלֶּת הנורא?...

ועיני מי צדו נתיב בן הקרים,
 הקאה ולמטה,
 אל תהומות הים מתחת,
 ואחר לצרוג מלמטה למעלה,
 להתלות ולשעשע על לבו של-אדם
 ולשוב עם רוחו והגיגו
 שנית שמיקה זו...

הרי אפרסמון טהור -
 הרי מעינות מפוזים, מכים,
 מתפתלים בתביון מצריהם,
 ונכעים, מדשיאים ומפרים, מבינות הקרים
 למעלה, למטה ולעברים...
 מי קהור וזכה לשמוע את המית הנקטים
 הנזפלים בדממת הנשפים
 על לב ימים צמאים, אל חיק יערות כמושי-
 על שרב קרי שדפה, אל פי עוללי פרחים,
 על פלגים מוריקים ואילנות מצהיבים...
 ועל ראש אנזש עיף ונרקם...
 שופעים הנקטים וטמירים נרדו,
 יסלילו, ישגיאו ויאבדו...
 ויש אשר יגל גם, דם משתרע
 וגליו מתחטאים, והוא רובץ יגע;
 אט ירחץ הסהר בתהומו השאנן
 ורוחות של שלום מטילות על פגיו...
 ופתאם כנופיות של דגים מושיטים

ראשיהם לאויר הלידה,
 מתגלים, נטמרים, ושוב עולים ושוקעים.
 ורטט הים אז והמה בחשאי.
 התבין את שועת הים?
 את צמאון המים למים?
 ורטט סנשורים למים?...
 ביצר הסבוך, העמק, האפל,
 אמיר לאמיר כי יכף את ראשו,
 רחוק נגה אלם ומתלהל רך רוחות,
 וצלילים נפלאים ירעמו, ינחו
 על מצע הדשא החרישי...
 וכמו פעמי תלומות במהנה...
 קול משק, קול נשמות הצומחים
 המשוטטות כאדים סביב גזעי גופיהם
 צמאות מטללי מטה לטללי מעלה -
 התדע, התבין השיח?...
 ותינוק המטל בעריסה,
 כי יפקח בלידה את עיניו הצחות והב
 וילקק וילחך בלשונו הקטנה
 רישן בשניה -
 התבין?...

הרי אפרסמון סהור,
 הרי תלפיוח,
 זבי השמן הטוב ומרעיפי חולצות ואלאים
 על הרים של-מסה -

נקיה כי תלא שין איש לכפוג מנקרת הצור
 ולהקיף משם מרחבי שמים
 נתקצר יד רוחו להצית מוקבים לאדם
 ובשמות לאלים
 ולהפליג לאחרית ענין,
 ועלה ורחף על תועפות הרים,
 ולקט שם אורות לשמש וקנינים ללוחות...
 וספר באשמרת העליה עם גלגל החמה הרחוק
 והקשיב קול הלמות הפשיש מאחרי רקיע השחקים,
 והוסג מעט פחד העולם בלבו.
 ועמים מתחת ישתוממו לעולי הפסגות,
 לעוצמי עינים ולמטי אונים...
 לנשקפים על פגי כל הישימון...

הרים של מעלה!
 ובי השמן הטוב על רקיעי הערב,
 עד ישיט ויצהר ירח בחסאי
 על ח'קת התכלת;
 וכובב כי ידה ויצנח לשולי רקיע,
 ואין אמר ואין דברים...
 בעננה הידה תצבור מלא מרחב העליה,
 ואין רחש ותנועה...
 ואמיר שרעף אדם יתנער ויצוץ
 מעבר הפרגוד לקצוי נחיבות ודרכים –
 ודרכי אלהים ישרים ונעימים...
 ובשמה תמלט אל ביתה לפנים והשוב –

ואדם לא ידע בבואה ובצאתה...
 ושירות רחוקות פרכיבי ערניים
 שפי תרעפנה, תנוחנה, וקרחה כל
 וגבה כל חזון ועמקה כל ציון;
 וצף הרוח על פנסי המשוקה,
 לרפוק צל שערי היכלות בעולים,
 עקלאו אוצרות ופלאות ונצורות,
 לסני ולפנים...

מי יעלה בהררי הקדש?
 מי יעפיל על הרי השמן הטוב,
 הרי אפרסמון?...

